

Розділ 1

Даллас

— **О** господи, то вони не блефували? Він справді в місті?

Емілі вчепилася мені в руку, увіп'ялася гострими, як гвіздки в труні, нігтями в засмаглу плоть.

— Олівер фон Бісмарк теж, — простягла руку Саванна. — Ущипніть мене.

Я радо виконала прохання.

— Ой, Дал! Досить уже все так буквально сприймати.

Я знизала плечима й зосередилася на столі з їжею поруч — реальній причині, чому прийшла сьогодні на бал дебютанток.

Узяла з кришталевої таці помело в шоколаді й вгризлася в нього, насолоджуючись кисло-солодким нектаром.

Бог — не чоловік.

Та й не жінка.

Найімовірніше, Бог — це часточка фрукта, вкрита шоколадом «Годіва»¹.

— Що вони тут забули? Вони ж не з Півдня навіть. — Емілі забрала програмку в Сав і заходилася обмахуватися нею. — І вочевидь не знайомитися прийшли. Два затяті холостяки.

¹ Бренд бельгійського шоколаду (тут і далі прим. пер.).

Хіба Коста не покинув минулого літа ту повну дупу — шведську принцесу?

— А бувають половинчасті шведські принцеси? — вголос замислилась я.

— Дал.

А де португальські заварні тарти? Мені обіцяли, що вони будуть.

— Ти казала, тут частуватимуть паштел-де-ната¹. — Я взяла втішний приз — мелопіту² — і помахала нею перед Емілі. — Отак і вір тобі.

Вона помітила своїм соколиним оком, як я кидаю в сумочку два пончики.

— Дал, не можна таке класти в сумочку «Шанель». Шкіру зіпсуєш.

Сав знервовано полізла до себе в клатч і дістала помаду.

— Я чула, що фон Бісмарк приїхав купити «Ле Флер».

Власник «Ле Флер» — тато Дженни. Вони виробляли простирадла з перкалю для п'ятидіамантових готелів³. У восьмому класі ми з Емілі втекли з дому й тиждень спали в них у шоурумі, перш ніж татусі нас знайшли.

— А навіщо йому «Ле Флер»? — Тепер я взяла кнафе⁴ й досі стояла спиною до загадкових створінь, через яких у моїх найкращих подружок раптом поїхав дах.

І схоже, що не лише в них — шепотілися взагалі всі.

Емілі вихопила в Саванни з рук «Бонд № 9»⁵ і нафарбувала губи товстим шаром.

¹ Десерт португальської кухні. Тістечко з листового тіста із запеченим заварним кремом.

² Грецький десерт, схожий на чизкейк.

³ Одна з двох найвищих нагород для готелів. Не те саме, що п'ятизірковий.

⁴ Сирне тісто, просякнуте цукровим сиропом, із левантійської кухні.

⁵ Бренд косметики й парфумів.

— У нього готельно-ресторанний бізнес. Маленька така мережа «Гранд регент». Чула про неї?

«Гранд регент» спершу був ексклюзивним готелем, куди потрапляли лише за запрошенням, але згодом розрісся так, що вже перегнав «Гілтон». Я так розумію, Бундяк фон Пафосний геть не животіє. З іншого боку, на цей захід так просто й не запрошують, хіба що твоя сім'я непристойно заможна.

Триста третій Королівський бал дебютанток у Чапел-Фоллзі був ще тим шоу, що радше скидалося на виставку собак. Сюди з'їхалися всі мільярдери й мультимільйонери штату. Батьки водили оперним театром «Астор» своїх доньок, яких виховували, наче принцес вісімнадцятого століття, і сподівалися, що зможуть передати їх у руки чоловіка з таким самим рівнем доходів, як у них.

Я сюди прийшла не чоловіка шукати. Татко пообіцяв мою руку декому ще до мого народження, про що нагадує діамантова обручка на моему підмізинному пальці. І це завжди була проблема з майбутнього — аж поки два дні тому я побачила в газетах оголошення.

— Я чула, що Ромео напевне буде гендиректором компанії свого батька. — Господи, Сав і досі про нього базикає. Вони що, його сторінку на вікіпедії написати зібралися? — І він уже мільярдер.

— Не просто мільярдер. Мультимільярдер. — Емілі торкнулася діаманта в грануванні «маркіз» на коштовному браслеті — певна ознака, що вона нервує. — І не з тих, хто всі гроші спускає на яхти, золоті унітази й дивні проекти.

Сав відчайдушно зиркнула на чоловіків через кишенькове дзеркальце.

— Може, нас хтось познайомить?

Емілі насупилася.

— Тут ніхто їх не знає. Дал? Даллас? Ти нас узагалі слухаєш? Це важливо.

Мене наразі хвилювало лише, що тут немає ще й пісочного печива. Я неохоче глянула на двох чоловіків, перед якими розступалося море шовку, шифону й залитих лаком зачісок.

Обидва — щонайменше метр дев'яносто. Ніби велетні, які намагаються вміститися в ляльковий будиночок. Хоча загалом нічого звичного в їхній зовнішності не було. Схожі лише зростом. У всьому іншому — прями протилежності. Шовк і шкіра.

Я так зрозуміла, що жива лялька Кен — це фон Бісмарк. Русяве волосся, квадратна щелепа й недбало елегантна щетина — такого персонажа цілком міг би намалювати ілюстратор з «Волт Дісней». Ідеальний європейський принц, аж до нестерпно гарних блакитних очей і фігури римської статуї.

Шовк.

Інший — дикун під гламурною личиною. Хижак у костюмі «Кайтон». Чорнильно-чорне волосся слухається лише тому, що підстрижене під джентльмена.

Здавалося, у ньому все продумане до дрібниць. Створене лише для того, щоб стати смертельною дозою у крові будь-якої жінки.

Гострі вилиці, густі брови, вії, за які я готова була б сісти у в'язницю, і найхолодніші сірі очі з усіх, що я бачила в житті. Такі світлі й холодні, що, як я вирішила, зовсім не пасують до його італійських рис обличчя.

Шкіра.

— Ромео Коста. — Він пройшов повз нас до столика для ВІП-персон, і голос Саванни аж затремтів від бажання. —

Я б дозволила йому робити зі мною все, що він захотів би — хай би зруйнував мене, як Ілон Маск твіттер.

— О, я б дозволила йому наймерзенніше. — Емілі покрутила синій діамант на шиї. — Навіть не знаю, чого він там може хотіти, але все одно згодна. Розумієте?

У цьому й проблема. Коли надворі двадцять перше століття, а ви — дівчата з Півдня, ходите в церкву, вивчаєте Біблію.

Чапел-Фоллз знали за двома речами: по-перше, тут усі страшенно заможні, переважно — власники високопрофільних бізнесів у штаті Джорджія, і по-друге, — надміру консервативні. Доньок від усіх ховають, як у Середньовіччі.

Тому в цьому місті життя плинуло інакше. Майже всі ми до заміжжя хіба що кілька поцілунків поспіхом встигали вхопити, хоча кожній стукнуло вже по двадцять одному.

Мої подружки з їхніми гарними манерами зиркали в той бік обережно, а ось я легко дивилася прямо. Знервований розпорядник вів чоловіків до столика, вони роззиралися. Ромео Коста — з незадоволеним відчуженням сердеги, якому довелося шукати собі їжу на смітнику. Фон Бісмарк — із цинічною грайливою втіхою.

— Ти що робиш, Дал? Вони ж побачать, як ти витріщаєшся! — мало не зомліла Саванна.

У наш бік вони не дивилися.

— І що? — Я позіхнула й узяла з таці неподалік келих шампанського.

Сав і Емілі зашепотіли далі, а я пішла геть, повз шведські столи із солодощами, шампанським і подарунковими пакетами. Зробила коло кімнатою, привіталася з друзями й далекими родичами, і все заради того, щоб дістатися наїдків біля іншої стіни. Ще я виглядала свою сестру, Френклін.

Френкі достоту десь тут — певно, підпалює комусь перуку чи програє родинні гроші в карти.

Якщо я — найбільше ледащо в сім'ї, без амбіцій і з купою вільного часу, то вона — однозначно банші¹ родини Таунсендів.

Гадки не маю, чому тато її сюди привіз. Малій тільки нещодавно виповнилося дев'ятнадцять і знайомитися із чоловіками їй цікаво трохи менше, ніж мені — їсти нестерилізовані голки, щоб не вмерти з голоду.

Я йшла у своїх лабутенях лімітованої колекції — чорних, оксамитових, на гострих дванадцятисантиметрових підборах, оздоблених перлинами й кристалами Сваровські. Усім усміхалася й надсилала повітряні поцілунки, аж раптом на когось налетіла.

— Дал!

Френкі пригорнула мене так, наче ми не бачилися сорок хвилин тому. Тоді вона змусила мене запрягтися, що я нікому не розкажу про маленькі пляшечки текіли «Клейс Азул», які вона ховає собі в ліфчик. Пластикові краєчки боляче притисли мої груди, коли ми обійнялися.

— Весело тобі? — Я притримала її, щоб вона не беркицьнулася на підлогу, наче кізонька. — Може, води? Чи «Едвілу»²? Чи потрібне божественне втручання?

Від Френкі тхнуло потом. І дешевим одеколоном. А ще травичкою.

Боже, помагай татові.

— Усе гаразд. — Вона відмахнулася й роззирнулася. — Бачила, тут якийсь герцог з Меріленду приїхав!

¹ Персонаж ірландського фольклору. З'являється біля домівок тих, хто приречений на смерть, і сповіщає про їхню гірку долю.

² Знеболювальне.

— У Штатах немає монархії, сестричко.

Прізвисьце фон Бісмарка звучить гарно, та це не означає, що він королівської крові.

— А його суперзаможний друг? — проігнорувала вона мене. — Він торгує зброєю, класно ж.

Тільки в її світі торгівля зброєю — це щось класне.

— Ага, Сав і Емілі вже у всеозброєнні, хоч із гірським левом борися. Ти з ними бачилася?

— Не зовсім. — Френкі зморщила носа й далі роззиралася кімнатою — мабуть, у пошуках того, через кого тепер тхне, наче побувала на задньому сидінні авто наркодилера. — Гадаю, той, хто їх запросив, хотів справити враження: у них на столику пісочне печиво від улюбленого пекаря покійної королеви. Прилетів сюди із самісінького Суррея. — Вона криво посміхнулася. — Я вкрала одне, поки ніхто не бачив.

Моє серце стислося. Я люблю сестру, але тієї миті готова була її *вбити*.

— І мені не взяла? — мало не скрикнула я. — Ти ж знаєш, я ніколи не куштувала автентичного британського пісочного печива. Але ж ти й паскуда!

— Ой, та там ще повно. — Френкі запустила пальці в тугу зачіску, почала масажувати собі голову. — Проте всі так хочуть поговорити з тими мудилами, наче то якісь Віндзори. Просто йди, познайомся й візьми собі печиво. Кажу ж, достобіса.

— Печива чи людей?

— І того, й того.

Я витягнула шию. Вона мала слухність. Ціла черга гостей стояла в очікуванні нагоди обцілувати цим двом парубійкам руки. Я не збиралася принижуватися заради ласощів, тож попрощувала крізь натовп навколо Кости й фон Бісмарка просто до столика.

«...катастрофічні податки, які створюють економічний хаос...»

«...ці гроші можна витратити інакше, як вважаєте, містере Косто? Не можна ж постійно фінансувати ці війни...»

«...правда, що в них немає технологічної зброї? Я хотів спитати...»

Поки чоловіки Чапел-Фоллза намагалися забазікати цих двох до коми, а жінки нахилилися, щоб показати декольте, я проштовхувалася крізь юрбу, зосереджена на призі — трирівневій таці, повній апетитного печива. Спершу я спокійно поклала руку на стіл. *Тут немає на що дивитися*. Потім по троху почала її підсувати до британських солодощів — головної окраси столу.

Пальці вже вхопили квадратний коржик, коли до мене звернувся різкий голос.

— А ви?..

Це промовив Шкіра. Ромео Коста себто. Він відкинувся на спинку крісла й дивився на мене з приязністю нільського крокодила. Цікавий факт: люди для цих тварин — стандартний складник харчування.

Я широко всміхнулася й присіла з поклоном.

— О, перепрошую. Де мої манери?

— Точно не на таці з печивом. — Сухий і незацікавлений тон.

Гаразд. Цього так просто не проб'єш. З іншого боку, я ж *справді* намагалася вкрати його печиво.

— Я Даллас Таунсенд з родини Таунсендів.

Тепло всміхнулася, простягнула руку для поцілунку. Він хіба глянув на неї з огидою. Овва, не такий уже й злочин я вчинила!

— Ви Даллас Таунсенд?